

nh.e

Spet sem spoznal, koliko dela je še pred nami, da se bodo srca resnično spreobrnila k Njemu, ki je vir pravega življenja.

Znašel se je

Žena je mirno šla po ulici in nek "ne želi si ga" je segel v njeno torbico. Žena je občutila, da je nekaj narobe, stisnila je torbico in gresna roka je ostala v torbici. Žena je zakričala, ljudje so pritekli na pomoč in v trenutku je bil tam tudi policaj, ki je takoj začel z zasliševanjem. Prvo vprašanje je bilo: "Zakaj si dal roko v torbico te gospe?"

"Oprostite, prosim, je odgovoril tat, ta gospa ima v torbici strašen nered in v svoji pripravljenosti pomagati ljudem, sem skušal narediti malo reda. Če ne verjamete, da je v torbici vse razmetano, se prepričajte in poglejte!"

Policaj je pogledal v torbico, tat je izvlekel roko in jo hitro odkuril....

Miha Drevenšek

Lovro Tomažin na obisku v bolnici, obe sestri sta Poljakinji.

List izdajajo SLOVENSKI ZAMBJISKI
MISIJONARJI Naslov:
ST IGNATIUS CHURCH
P O. Box 125
LUSAKA - ZAMBIA - AFRICA

Tiskano v tiskarni baptistov - Lusaka

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 11 - St.2

LUSAKA, 8. decembra 1979

Mir ljudem in slava Bogu!

Drogi prijatelji,

*veliki us, da nas
v tej božični številki pozdravja poročelj,
ki se je po štadiji v Kanadi dočelo vrnil
med nas. Tudi Radež je spet v svojem
misijonu, skupljen po poročnicah v domovini.
Skupaj z zambijskim ljudstvom
tudi mi preživljamo nemirno dobo v tej
delež Afrike. Mladužite x naravnim molitvam,
ki ključijo božji blagoslov na narode ob
Zambiji, prebivcem na Zambiji in
Zimbabve. In molite tudi za nas!*

*Z božičnimi prazniki vam iskano
mirno noč!*

SPET V ZAMBIJI

Dragi prijatelji, spet sem v Zambiji! Ne vem pa točno, ali sem se vrnil sem, ali pa sem prišel na novo. Kajti pet let odsotnosti le ni navadni mačji kašelj. Tudi vem zagotovo, da se mi ni treba predstavljati bralcem Sončne Zambije. Naš urednik Jože je namreč poskrbel za to, da ste moje ime lahko prebrali vsaj enkrat na leto, pa naj je od mene prejel kako pismo ali pa nobeno.

Vem tudi zagotovo, da sem odšel na pot v Afriko 23. oktobra letos z ljubljanskega kolodvora. Ne vem pa točno, kdaj sem prispel v Afriko, niti ne vem kje. Na trdna tla sem stopil najprej v Khartumu, samo za nekaj minut. Potem spet v Nairobi, za nekaj ur. In končno sem pristal v Lusaki - za vse življenje. Zaradi vseh teh pristankov sem bil kar zadovoljen, da nisem papež, kajti poljubljati letališka tla ni najbolj apetitno.

Na letališču v Lusaki so me pričakovali Barica Rous, Jože Kokalj in Stanko Rozman, katerega je Sveti Duh čisto po naključju pripeljal na letališče iz oddaljene Mumbwe. Nastanili so me za prvo silo pri Svetem Ignaciju. Naslednje dni sem si ogledoval Lusako v pomladnem cvetju in njene urade, da sem si uredil potrebne dokumente. Ko je bilo vse urejeno, me je Janez Mlakar, neutrudni župnik v Sv. Kizitu, zapeljal v Mumbwo, kjer vedri in oblači Stanko, lestev pa mu drži Ivica Gerovac.

Pri Stanku sem ostal pet dni in občudoval njegovo faro in njegov vrt. Na oboje je upravičeno ponosen: na faro, ki je večja od cele Slovenije in je največja v lusaski nadškofiji, na vrt pa zato, ker ga je v precejšnji meri sam lastoročno zasadil.

Ker imajo v Mumbwi toliko bogastvo tropskih sadežev in ker bi si tudi jaz rad prislužil nekaj občudovanja, sem se spravil h kuhi (kuhar je na počitnicah) in slovesno naznanil "piščanca a la Tahiti". Pa se je zgodilo, da sem ga pustil v pečici nekoliko dlje kot je treba. Posledica: Piščanec je bil še kar užiten, samo "a la Tahiti" ni bil več, ker se je vse sadje prismodilo.

Da se izognem nadaljnih nesreč, sem za nedeljsko kosilo stopil v kooperacijo s Stankom. Golaž smo zamesili v visokotlačni lonci in ga pristavili pred mašo, po maši smo ga pa pojedli. K sreči je Stanko nalil vsaj pol lonca vode, kajti maša je trajala natanko dve uri in dvajset minut. Bila je to maša zadušnica za sestro, ki je pred kratkim umrla. Med mašo se je zvrstilo samo sedem pridigarjev in nič koliko pesmi.

Seveda me je Stanko peljal tudi v narodni park, ki deloma spada v njegovo župnijo.

Beli očetje

Potem ko smo v misijonu Kasisi proslavili Stankove zadnje zaobljube, sem se z avtobusom odpeljal na zambijski vzhod, v Chasso, kjer zdaj krtačim svoj činjandža (ali čičeva) jezik. V Chassi delujejo Beli očetje. Trenutno sta tu dva Tomaža, eden Holanec, drugi Švicar. Tretji duhovnik je domačin Viktor, na jezikovni praksi pa je še severozambijski diakon Kizito. Potem so tu še sestre, same domačinke, in bratje maristi, ki so po večini Franko-Kanaščani. Očetje me radi povabijo s seboj na podružnice, kjer imam več priložnosti, da se pogovarjam z ljudmi.

Beli očetje imajo zanimiv sistem katehumenata, katerega se zelo strogo držijo. Imajo štiri letnike in po vsakem letniku izpit. Kdor ga ne napravi, ne gre v višji letnik. Kljub vsej strogosti pa vsako leto krstijo vsaj 350 odraslih. Seveda imajo tudi osip, vendar ne več kot 30%. Pred kratkim smo bili na podružnici, kjer je 53 katehumenov položilo izpit po prvem letniku, na drugi podružnici pa kar 79. Ko to gledam in poslušam, bi rad vsem dvomljivcem in malodušnežem po krščanskem svetu zaklical po galilejevsko: "In vendar raste!" Namreč Kristusova Cerkev.

Pa si bo kdo mislil, da sem se pač znašel v kakem zabitem koncu sveta, kjer ne vedo, kako se svet suče. Motiš se, dragi bravec! Ko sem prvi dan odšel na klepet z vaškimi dečki, sem iz ust dveh od njih zaslišal jugoslovanske izraze. Seveda sem se zanimal za izvor njihovega znanja. Povedali so mi, da šestdeset km od tod jugoslovansko podjetje gradi novo cesto.

Do konca januarja bom na naslovu: Chassa Parish - Box 10 - Sinda - Zambia. Potem se vrnem v glavno mesto na eno od lusaških župnij.

Vaš vdani

Jože Grošelj

IZ MUMBWE

Nekateri sorodniki in prijatelji so mi rekli: "Kaj boš hodil v misijone, ko je pa doma toliko dela!" Odgovarjal sem jim, da je v misijonih dela še več in da nekoga Bog pač kliče v tujo deželo, kjer še ne vedo dovolj o Kristusovem odrešenju in o večnem življenju.

Sedaj sem že več kot dve leti v zambijskem misijonu in vse bolj odkrivam prisotnost Božjega klica. Ko spremljam razvojne težave tega mladega naroda, me neuspehi ne razočarajo. Ko slišim o odjekih vojne, o bombardiranjih, tudi o smrti misijonarjev v sosednji Rodeziji, se ne vznemirjam preveč. Mislím, da mlada zambijska Cerkev prav sedaj rabi tudi mojo molitev in delo.

Zaobljube

V tem duhu sem 5. nov. letos izrekel svoje zadnje zaobljube na misijonu Kasisi, skupaj s hrvaškim jezuitom p. Luko Lučićem. To je bil nepozabni dan darovanja Družbi Jezusovi v mladi zambijski provinci. Zavedam se, da ne bo lahko in z rožicami postlano. Vendar vsak dan prinaša kaj novega in lepega kot Božjo tolažbo ali kot hladilno pijačo na misijonarjevi poti.

Sestre

Septembra meseca je na našem misijonu umrla starejša sestra, Poljakinja Romana. 52 let je darovala zambijski Cerkvi in 14 let je preživela v Mumbwi. Gledal sem jo, kako je kljub bolehnosti in starosti poučevala verouk, organizirala žene in dekleta ter redno obiskovala zapornike v jetnišnici. Bila je kot moja desna roka. O njej je neki Zambijec rekel na grobu: "Sestra Romana je bila vsem blizu, ljubila je tudi tiste, ki jih ljudje ponavadi zaničujejo." Drugi župljani pa se je takole izrazil: "Imeli smo prelep Marijin kip v cerkvi in nam je bil ukraden. Takrat nisem jokal. Za pogrebom sestre Romane pa sem iskreno jokal, čeprav je bila belka. In nisem bil sem, ki sem jokal in žaloval za sestro."

V Mumbwi so ostale še štiri sestre. Ena poučuje gospodinjstvo, druga na gimnaziji, tretja, domačinka - pa pomaga pri katehizaciji. Četrta - Poljakinja Petronella - je v pokoju. Vendar gre vsak dan nekajkrat v bolnico in nas vse s svojim zgledom vleče k Bogu. Večkrat mi pravi: "Lepo cerkev imamo, zvona pa se ne. Kako rada bi ga slišala!" Obljubljam ji, župljani zbirajo denar, vendar smo se daleč od cilja.

To poletje smo trpeli zaradi pomanjkanja vode. Malo sredstev imamo, toda z združenimi močmi smo naredili nov priključek. Štiri sto metrov cevi

Lojze Podgrajšek, naš najmlajši misijonar. Študira bogoslovje v Kanadi.

nam sedaj dovaja vode na pretek - za župnišče in za sestrski samostan. To je bilo veselje, ko smo več prvič odprli! Sestre so rekle, da bi mi dale medaljo. Pa sem jim rekel, da nismo na olimpijskih igrah.

Ivica Gerovac

Do maja letos sem bil na našem obsežnem misijonu - sam. Dimenzij ne bi rad ponavljal. Maja meseca se mi je pridružil mlad hrvaški jezuit - o. Ivica Gerovac. Skupaj orjeva ledino. Tudi njemu začetek ni bil lahak. Zdaj se je že privadil, vse mu je postalo nekako lažje. Zelo sem vesel, da sva skupaj in si deliva breme in srečo.

Nangoma

Razsežnost župnije narekuje ustanovitev podružnic, ki imajo možnost, da se razvijejo v župnije. Na področju podružnice Nangoma smo začeli z gradnjo prostorne cerkve sv. Jožefa. Stala bo blizu glavne ceste, na gričku, 43 km iz Mumbwe proti Lusaki. Prostor je v naravnem centru, kamor se steka več cest. S petih podružnic se bodo lahko za slovesnosti zbirali v njej. Bo to nova župnija?

Za prostor je bila pa borba. Sosej na severu se je protivil vaškemu poglavarju, ki je parcelo dodal cerkvi. Trdil je, da je pol griča njegovega. Tri tedne smo imeli pregovore. Na koncu sem ga pa vprašal: "Kaj ti ne bi griča, ki je tvoj, daroval Bogu?" In smo - čepe, kot je tu navada - sklenili pogodbo. Možakar je daroval pol griča Bogu. Takrat sem se spomnil sv. Jožefa, ki je prosil prenočišča zase in za Marijo. V Nangomi ga je dobil.

Pred zgradbo jezuitskega mednarodnega novicijata v Lusaki. Od leve: Janez Mujdrica, Dilber Ilija, brat William

Brat Ilija Dilber

Bog je poklical misijonarje v Zambijo z vseh vetrov. Mi Slovenci seveda še posebno tesno sodelujemo s hrvaškimi misijonarji. Tudi mi v Mumbwi uživamo naklonjenost in sposobnost br. Ilije Dilberja, ki bo gradil cerkev v Nangomi. S skupnimi silami lahko veliko naredimo. Bratska povezanost dobro vpliva tudi na kristjane in pogane, ki iz del spoznavajo vrednost vere. Besede mičejo, zgledi pa vlečejo.

Adventno pričakovanje naj nam prinese novih radosti, ki bodo v novorojenem Detetu našle svoj temelj in stalnost.

Stanko Rozman

MOC VRAŽARJA

Dragi prijatelji, opisal vam bom dva dogodka, da "Sončna Zambija" ne bo preveč resna, da bo bolj-sončna.

Zgodilo se je v Chifubu, v "moji" župniji. Razne skupine laiškega apostolata skrbijo za red in lepoto cerkve. Pometejo jo vsak dan, v nedeljo pa trikrat. Začnejo že zjutraj ob pol sedmih, tako da je do prve maše, ki je ob pol osmih, vse lepo urejeno. Do te nedelje nič posebnega. Tudi to nedeljo so žene, kot po navadi, prinesle s seboj razne stvari za trg, da jo lahko takoj po maši mahnejo za kratek čas na tržnico, da tako še v nedeljo zaslužijo kakšno paro. Drugače je težko - zaradi draginje - priti živ in cel do konca meseca.

Neka žena je slišala, da bodo s severa pripeljali suhe ribe, ki so lahko kar dober zaslužek. Suhe ribe so namreč zraven žgancev (ubwali)

in kokošjega mesa najimnitnejša prehrana. S seboj je prinesla vse svoje premoženje: 190 kvač (več kot mesečna plača učitelja). Hotela se je vsaj za nekaj časa preskrbeti z zalogo. Med pometanjem je pustila denar v torbici, torbico pa v cerkveni dvorani. (Tukaj sicer žene navadno nosijo denar na prsih - tam je najbolj varno).

Našel se je seveda nek nepridiprav, ki je

Miha Drevenšek

pokukal v torbico. Pravijo, da se skušnjave najprej rešiš, če se ji vdaš - in tako je denar bil v njegovem žepu... Ženici se je skoraj zmešalo. Niti jokati ni mogla od presenečenja. Ko sem prišel s kolesom do cerkve (sedaj se vozim z kolesom - darilom ptujske mladine), je kar trepetala, ko mi je pripovedovala, kaj se je zgodilo. V cerkvi smo takoj oznanili, naj "ta pobožna duša" takoj vrne, kar ni njegovega. Brez uspeha.

Pismo

Ko so ljudje v res veliki stiski, se zatečejo k vražarju. Tudi ta ženica se je napotila k precej znanemu takšnemu gospodu. Denar si je seveda morala sposoditi, da mu je lahko plačala njegove vražarije. Nič ne de. In vražar mi je napisal pismo, katerega vsebino je ženica razglasila po celem Chifubu. Pismo se je glasilo:

"Kuli BaMiha mu Chifubu - (patru Mihi v Chifubu). Ves denar mora biti vrnjen v dveh dneh, če ne, bom tistega, ki je vzel denar, sežgal pred cerkvijo. Poslal bom nanj ogenj z neba. In vi, p. Miha, ne blagoslovite njegovega trupla. Vem, kdo je denar ukradel, videl sem ga v sanjah. Vaš vdani - človek razuma."

Nasmejal sem se in ko je ženica prišla k meni, sem jo skušal potolažiti. Tolažba ni zalegla, saj je bila zelo zaposlena z razglašanjem vražarjevih sanj. Rezultat: Ves denar je bil v torek popoldne pred mojimi vrati. Ženica zadovoljna, vražar dobre volje (in dobro plačan), darilo je bilo tudi zame, župnika.